

Släkten Lundquist från Gävle (Gefle)

Kort historik av Ragnar Holte (juni 2006, detaljer kompletterade aug. 2007)

Lundquist/Lundqvist/Lundkvist är inget ovanligt släktnamn i Sverige, men i den släkt det här gäller är kakelugnsålderman **Peter Lundquist** den förste som säkert burit namnet. När han var född är osäkert, troligen omkring 1715. Han blev borgare i Gefle 1738 och dog där 1762. Vi vet att hans morfar **Pehr Abrahamsson**, † 1715, också var borgare i Gefle och att dennes dotter **Carin Pehrsdotter** gifte sig med en viss **Johan** som alltså var **Peters** far. Om denne **Johan** känner vi ingenting mer än förnamnet. Vi kan nog förutsätta att han var av lantbrukarsläkt men fick chansen att göra en ”klassresa” genom att bli ingift i en borgarsläkt, kanske till en början som anställd hos sin blivande svärfar. Det kan vara denne **Johan** som enligt tidens sed beslöt att markera sitt inträde i borgarklassen genom att utbyta sitt patronymikon (efternamn bildat av faderns förnamn + -son) mot ett nytt efternamn, möjligen avlett av ortsnamnet på den by han härstammade från, kanske Lunds by i Valbo eller Lundbo i Hille, båda i närheten av Gefle. Stavningen av det nya släktnamnet tycks ha vacklat mellan qu och qu, men i varje fall har **Ernst Lundquist** 1838—1908 och hans avkomlingar varit noga med stavningen qu.

Ernst Lundquist är centralgestalten i den släktforskning som bedrivits inom hans dotter **Naëmi Holtes** familj. På hennes intitiativ anlidade på 1950-talet sonen **Ragnar Holte** en genealog för att upprätta en antavla över **Ernst Lundquists** härstamning. Tavlan skrevs med bläck på ett tryckt formulär; det finns planer på att göra den tillgänglig elektroniskt. En tillhörande utförlig maskinskriven kommentarbok kopierades i ett begänsat antal exemplar som gjordes tillgängliga inom de olika släktgrenarna. På fädernet i **Ernsts** antavla träffar vi via farmodern på flera borgarfamiljer; de kan i några fall spåras tillbaka till 1600-talet. På mödernet är bilden betydligt mer varierad, med inslag också av adel, präster, jurister, brukspatroner m.m., och i ett fall kommer man tillbaka ända till 1100-talet, där vi hittar en (möjligen legendarisk) anfader som skall ha varit vapendragare hos **Erik den Helige!** De släkttavlor som 2006 sammanställts av **Ragnar Holte** går i motsatt riktning mot antavlan, dvs. från **Ernst Lundquist** framåt i tiden för att om möjligt fånga in alla hans och makan **Anna Lundquists** efterkommande. Släktminnen har tidigare också sammanställts av **Naëmi Holtes** dotter **Birgit Wennersten**, till nytta för denna historik, vilken närmast är tänkt som kommentar till släkttavlorna från 2006. Andra släktingar får ursäkta att författarens egen släktgren här blir långt utförligare skildrad än övriga!

I släkttavlorna har utgångsparet **Ernst** och **Anna Lundquist** markerats med siffran **0**. De av deras barn som själva fått avkomlingar har numrerats **1—5**, varvid sonen **Viktor** fått två nummer eftersom han gett upphov både till en svensk och en fransk släktgren. För varje ny generation har en ny siffra fogats till utgångsnumret, så att man alltid kan se vilken generation i förhållande till utgångsparet en viss person tillhör och kan följa den exakta släktlinjen tillbaka till detta par. Kommentaren bör alltid läsas parallellt med resp. släkttavla, eftersom årtal m.m. i allmänhet inte upprepas i kommentaren..

O. Ernst och Anna Lundquist: härstamning och barn

För **Ernsts** del har här de tre närmast föregående generationerna i antavlan medtagits. Den nämnde **Peter Lundquist** var **Ernsts** farfarsfar. Han omtalas som kakelugnsmakare (yrke) och kakelugnsålderman (honorärtitel). Så även sonen **Johan Georg Lundquist** som emellertid var verksam i Stockholm (S:ta Clara församling). Han ägde ett stenhus i hörnet av Clara Bergsgränd och Clara V. Kyrkogata; huset fanns kvar ända till 1960-talets

genomgripande ombyggnad av Stockholms city. Vi vet inte om någon son eller svärson till **Johan Georg** övertog kakelugnsverksamheten i Stockholm efter honom; den son med namnet **Georg** som blev **Ernsts** far valde dock en annan bana. Han flyttade tillbaka till Gefle där han var verksam som grosshandlare och kassör. Hans maka **Hedvigs** far **Johan Forsslund** var härads hövding och landsfiskal i Avesta och en tid också hovrättsnotarie i Svea Hovrätt. Det är via modern som även högreståndspersoner kommer in i **Ernsts** antavla. Hans mormors far **Daniel Johan Cederdahl**, inspektor vid Avesta kronobruk och notarie i Bergskollegium, var t.ex. gift med en adelsdam av släkten **Leijel**. **Ernsts** far **Georg** avled endast 45 år gammal och lämnade sonen faderlös redan i 9-årsåldern. **Ernsts** enda syskon var den tre år äldre system **Georgina**, 1835—1910. Faderns ekonomiska intresse gick i arv till båda barnen: **Ernst** blev bankbokhållare och system bankkamrer i Gefle. System förblev hela livet ogift, men **Ernst** gifte sig 1879 med tyskan **Anna Zeitz**.

Släkten Zeitz. Båda **Annas** föräldrar var tyskar och härstammade från de östra delarna av dåvarande kungariket Preussen, områden som Tyskland tvingades lämna ifrån sig efter Andra världskriget, huvudsakligen till Polen. **Anna** föddes i Posen (nuv. Poznan), residensstad i provinsen med samma namn. Hennes morfar **G.W. Baermann**, 1792—1844, var till yrket lantmätare (Feldmesser) men avancerade till "Hofsektär" vilket torde ha inneburit en hög befattning inom den kungliga administrationen av Ost-Preussen. Makan **Juliane** f. **Marquardt**, 1800—1881, födde honom sju barn, av vilket det femte i ordningen, dottern **Wanda**, 1829—1904, gifte sig med glasblåsaren **August Zeitz**, 1826—1917, bördig från den gamla tyska kulturstad Königsberg, som kom att nära nog totalförstöras under Andra världskriget och sedan avträdde till Ryssland (Kaliningrad). Makarna **Zeitz** flyttade snart till Berlin men invandrade 1856 därifrån till Sverige eftersom **August** skulle tillträda befattningen som hyttmästare vid Sandöns fönsterglasbruk i Ångermanälven. Detta innebar att han var disponentens närmaste man, och enligt **Anna** betraktades disponentens och hyttmästarens familjer som "herrskapen" av arbetarna vilka levde under mycket knappa omständigheter. Makarna fick sju barn av vilka **Anna** var äldst. Tre av barnen var födda i Tyskland: **Anna** 1852, **Artur** 1853 och **Emma** 1855. De övriga fyra föddes i Sverige: **Clara** 1857, **Hugo** 1860 samt tvillingarna **Emil** och **Wanda** 1862. Alla sju syskonen gifte sig och fick var sin kull med barn.

Anna var mycket släktkär och särskilt fäst vid sina systrar **Emma** och **Clara**. **Emma** gifte sig med skeppsredare **Carl Schou** i Kristiania (Oslo), en mycket förmögen herre. **Clara** var gift med målarmästare **Gustaf Nilsson** i Borås. Även **Artur Zeitz** bildade familj i Sverige. **Augusts** äventyrslystnad tycks ha gått i arv till nästa generation; flera av barnen företog resor till U.S.A., och två av dem bosatte sig permanent där: **Hugo Zeitz** gift med **Gurine**, och **Wanda Eriksson (Zeitz)**, gift med **Herman Eriksson**. Enligt uppgift klarade de sig bra i det nya landet. **Anna** brevväxlade med dem båda så länge de levde. Även **Emil Zeitz** var en tid i U.S.A. men återvände och bildade familj i Norge.

Från Gävle via Småland till Borås. De 1879 nygifta makarna **Ernst** och **Anna Lundquist** bosatte sig först i **Ernsts** födelsestad Gefle där dottern **Wanda** föddes. Men redan 1881 bröt de upp därifrån och flyttade till Småland, först till Älghult där **Georgen** och **Viktor** föddes, därefter 1884 till Madesjö där **Hedvig**, **Naëmi** och **Hugo** kom till världen. Skälet till flyttningen var att svärfadern **August** hade övertalat **Ernst** att satsa på den blomstrande glasbruksnäringen i Småland, där också **Augusts** egen yrkesskicklighet skulle komma bättre till sin rätt än vid ett fönsterglasbruk. **Ernst** arrenderade först Gadderås glasbruk och blev senare ägare till det mer kända Flygsfors glasbruk. Men 1890 inträffade en katastrof: glasbruket, som var oförsäkrat, brann ner, och **Ernst** som hade satsat alla sina ärvda pengar i

glasbruket blev ruinerad. Även systemen **Georgina** (som bodde kvar i Gefle) hade satsat hela sin förmögenhet, 50.000 kronor, i glasbruket. **August**, den som hade lockat till Smålandsäventyret, drog sig nu undan allt ansvar, försåg sig med en del av brukskassan och stack iväg till U.S.A. där flera av barnen redan befann sig. Han övergav både hustrun och dottern med familj!

För **Ernst** blev chocken så svår att han drabbades av permanent tillstånd av apati och återstoden av sitt liv förblev arbetsoförmögen. Nu var det **Anna** som fick ta hela ansvaret, och den närmaste lösningen blev att söka hjälp hos systemen **Emma** med make **Carl Schou** i Kristiania (Oslo) dit familjen tog sig med båt. **Carl** gjorde flera försök att skaffa svågern lämpligt arbete, men det var nu det visade sig att denne blivit totalt arbetsoförmögen. Under tiden öppnade sig en möjlighet i Borås genom förmedling av systemen **Clara** med make **Gustaf Nilsson**. Familjen **Lundquist** hade redan i Gefle varit ansluten till den missionsförsamling som där startats av **P. P. Waldenström** och som blev upprinnelsen till Svenska Missionsförbundet. I Borås missionsförsamling ville man anställa någon, gärna två makar, som kunde ansvara för vaktmästeri och städning, och det fanns en lägenhet om 2 rum och kök ledig i den byggnad som inrymde kyrkolokalen. Det var inte fråga om några heltidstjänster, betalningen var nog ganska dålig. Men det här nappade nu **Anna** på: hon tänkte att lite vaktmästeri skulle väl maken klara av, och om inte kunde hon sköta det också. Familjen flyttade alltså in i denna lägenhet i Borås i december 1890. Dit anslöt sig senare också svägerskan **Georgina** sedan hon pensionerats från sin banktjänst i Gävle. Det blev trångbott, särskilt som det ena rummet reserverades för svägerskan. Eftersom **Ernst** ständigt vistades i det andra rummet återstod för modern och barnen egentligen bara det i och för sig rymliga köket att vistas i på dagarna. Men som tur var fanns under lägenheten ett stort källarutrymme där främst pojkarna kunde bedriva sina lekar.

Georgina bidrog med sin pension till familjens försörjning och gav även pianolektioner. **Anna** var uppfinningsrik när det gällde att dryga ut ekonomin: åtog sig sömnadsarbeten, sålde hembakat bröd, hemkokta karameller m.m. De äldre barnen fick också tidigt bidra till försörjningen. Trots väldigt slitsamma år tappade mor **Anna** aldrig greppet eller ens det goda humöret, men när det krisade som värst kunde hon säga litet syrligt: ”Gift er, barn, så får ni roligt!”

(Mor)modern **Wanda Zeitz** bodde ensam i en liten lägenhet i närheten. Rätt vad det var kom maken **August** tillbaka från U.S.A., men då ville maken inte veta av honom. I stället kom han att bo i dottern **Claras** familj, men när **Clara** oväntat dog (kring 1910) fick **Anna** som så länge vårdat en sjuk make ta hand om sin gamle far i stället.

Efterhand glesnade det i hemmet i Borås. Barnen växte upp och alla utom **Wanda** flyttade hemifrån. Från 1904 inträffade en rad dödsfall: modern **Wanda**, maken **Ernst**, svägerskan **Georgina** och systemen **Clara**. När dottern **Naëmi** hade gift sig och bildat familj i Linköping 1914 föreslog hon att modern, systemen och morfadern skulle flytta dit, och så skedde. Rätt snart dog **August Zeitz** i hög ålder (över 90). För **Anna Lundquist** återstod en lång levnadstid, även hon blev 90 och bodde ända till slutet hemma tillsammans med dottern **Wanda**. **Anna** satte en ära i att till livets slut vara självförsörjande. Hon och dottern försörjde sig främst genom sömnadsarbeten, bl.a. var en följd av år båda anställda som sömmerskor på Westmanska B.B. i Linköping. En specialitet de ägnade sig åt i hemmet var täckstickning. För barnbarnen i **Naëmis** familj var **Anna** en mycket avhållen mormor.

Wanda Lundquist levde ytterligare drygt 20 år ensam kvar i lägenheten. I Borås hade hon

arbetat som modist, och på äldre dagar var hon driftig nog att skaffa sig ett jobb som receptionist på en privat läkarmottagning. Systemen **Hedvig Lundquist** arbetade först som modist i Stockholm men led av epilepsi som förvärrades med åren. Hon hade en följd av år en manlig vän som stödde henne, men gifta sig kunde de enligt dåvarande lagstiftning inte p.g.a. hennes sjukdom. Även några av syskonen sökte bistå henne, främst **Hugo**. — Om de gifta syskonen se nedan.

1. Georgen (Georg) Lundquists efterkommande

Georgen var **Ernst** och **Anna Lundquists** äldste son som tidigt växte in i sitt ansvar som storebror för en syskonskara med en permanent sjuklig far. Till skillnad från sina yngre bröder hade han ett lugnt och jämnt humör. Han var både klok och händig: bl.a. lyckades han och brodern **Viktor** bygga en liten karusell i källarutrymmet, till glädje också för barn i grannskapet. Namnet **Georg** hade burits både av farfadern och farfarsfadern, men **Ernst** och **Anna** hade för äldste sonen valt den ovanliga namnformen **Georgen** (uttal Jå'rjen). Hans maka tycks dock alltid ha kallat honom **Georg**, och så nämns han också av sina efterkommande. Men för syskonbarnen var han alltid farbror resp morbror **Georgen**.

Georgen Lundquist valde att arbeta inom textilbranschen och blev vävmästare, först i Molkom i Värmland, senare i Mölnbo i Södermanland. Makan **Ester** födde honom 4 döttrar. Äldsta dottern **Greta**, sjuksköterska, bildade familj i Molkom, gift **Nord**. De fick 2 döttrar som fortfarande bor kvar i Värmland, i Karlstad-trakten, och 2 barnbarn. **Georgens** övriga 3 döttrar bildade familj i Mölnbo. **Maja**, tandsköterska, gift **Fredriksson**, fick 2 söner och 2 döttrar som alla har 2 barn var. **Karin** och **Gurli** gifte sig med 2 bröder **Eklund**. De fick 2 söner var, och i 4:e generationen finns det hela 12 personer **Eklund**.

Gurli Eklund f. 1923 var yngst av de fyra systrarna och den som levde kvar längst. Hon avled så nyligen som i augusti 2007. I Mölnbo tycks numera bara en familj **Fredriksson** bo kvar, men flera familjer har flyttat norrut inom Södermanland. Någon finns i Småland. Det skall särskilt noteras att **Karins** äldste son **Jan-Åke Eklund** med tyskfödd maka **Dorothee** är bosatta i Tyskland, landet från vilket morfaderns mor **Anna Lundquist** härstammade. De har två döttrar, och båda svärsönerna har antagit familjenamnet **Eklund** vilket därmed också bärs av de sammanlagt 7 barnbarnen. Dessa 7 barn är ännu så länge ensamma om att bilda en femte generation inom släktgrenen **Georgen Lundquist**.

2. Viktor Lundquists svenska efterkommande

Viktor var en kraftfull, bullrande glad gosse. Han var mycket stark och bl.a. tandatlet: kunde lyfta en stol med enbart tänderna. Systemen **Naëmi** yttrade en gång: ”**Viktor** var den vildaste av bröderna och gav sig på allting.” Hon gav som exempel att han en gång försökt att rida på en ko, men hade hon inte snarare i tankarna att han tidigt gav sig på flickor? I varje fall en flicka vid namn **Selma Persson**. Han var inte ens 17 år fyllda när han med henne hade en relation som ledde till graviditet och till födelsen av sonen **Einar Persson** 1901. En sådan händelse betraktades ju på den här tiden som skamlig, och för **Ernst** och **Anna Lundquist** måste saken ha varit extra pinsam. De tillhörde en frikyrka som gjorde anspråk på att representera en högre moral än den ogudaktiga statskyrkan. De var t.o.m. anställda inom denna frikyrka och bodde i dess lokaler. Saken måste till varje pris tystas ner; de kan mycket väl ha övertalat **Selma** att inte uppge faderns namn: enligt kyrkböckerna är ”fadern okänd”. Självtörnekade **Viktor** inte faderskapet, och han höll ända in på 1920-talet viss brevkontakt med pojken. **Einar** kände därför till att fadern rest till Frankrike och tagit värvning i Främlingslegionen. Han visste även att fadern senare bosatt sig i Marocko och där öppnat en ”American Bar”. **Einar** var mycket fixerad vid minnet av den frånvarande fadern och berättade gärna om honom för sina barn,

men sedan breven upphört att komma kompletterade han sina tidiga informationer om **Viktor** med fria fantasier om senare hjältedåd.

Viktors syskonbarn i Sverige fascinerades alltid av farbroderns/morbroderns djärva äventyrslust och hörde gärna berättas om hans eskapader. Men de fick aldrig veta att hans avresa till Frankrike (förmodligen som matros på något fartyg) kan ha haft samband med ett snedsprång i ungdomen. Det har varit en väl bevarad familjehemlighet i över 100 år! Säkert fick **Viktor** många skopor ovetta av främst modern för sin historia med **Selma**, och det kan mycket väl ha bidragit till hans beslut att bryta upp från hemmet. Se vidare under avd. 3.

Selma Persson var några år äldre än **Viktor** och hade redan ett barn med en annan ”okänd fader”. Hon kom ur textilarbetarmiljö i Borås och hade som sömmerska en timlön om 15 öre! Hon gifte sig senare med en dansk, **Herman Wolle**, flyttade till Danmark och fick med honom ytterligare ett stort antal barn. Sonen **Einar** lämnades dock kvar i Borås där han växte upp hos mormodern. **Selma** tillhör den s.k. Ryssnässläkten som finns sammanställd i ”Ryssnäsboken”, av vilken nya uppdaterade upplagor kontinuerligt utkommer. Alla **Einar Perssons** efterkommande enligt vår släkttavla 2 finns i princip också med i ”Ryssnäsboken”, men vår släkttavla är när detta skrivs bättre uppdaterad.

Einar var gift två gånger, först med **Klara**, sedan **Astrid**, och han fick med vardera make två barn. I följande generationer blev avkomman så talrik att släkttavlan har måst delas i två och en halv! I fjärde generationen (barnbarn till **Einar**) är det redan 14 personer. Äldst bland dessa är **Jan Rimstad**, Trollhättan, tidigare långtradarchaufför som numera kör skolbuss. I femte generationen har antalet växt till 34. Noteras bör att **Viktors** svenska släktgren även har en fyllig sjätte generation, vilket ingen av hans syskons släktgrenar har. Men han startade ju denna svenska släktgren mycket ung!

Einar arbetade först som kommunanställd i Borås och hade senare en liten mekanisk verkstad. Med sin andra fru flyttade han till Lilla Edet och drev där tillsammans med henne en tygaffär (senare övertagen av dottern **Evy Olsson**) och sålde även frukt och grönsaker. De flyttade senare tillbaka till Borås. Intressant är att **Viktors** militära intresse främst tycks ha gått i arv i den svenska släktgrenen. **Einar** deltog som frivillig i finska vinterkriget. Sonen i 2:a äktenskapet **Astor Baldesten**, Stockholm, tog som ung värvning vid P4 i Skövde men övergick snart till annan verksamhet, bl a som forskningsingenjör på Karolinska institutet i Stockholm. Sonsonen **Bengt Baldesten**, egen företagare som datakonsult och bosatt i Åkersberga, är major i reserven och har haft utlandstjänstgöring i Mellanöstern, Bosnien och Afghanistan.

Inga av **Viktors** brev till **Einar** finns bevarade, möjligen förstördes de av hans första fru i förbittringen över skilsmässan. Genom sina internationella officerskontakter kunde **Bengt Baldesten** få fram kopior av värvningsdokumenten från Främlingslegionen för **Viktor Lundquist** och fick då även hans födelsedatum, men tyvärr Borås felaktigt uppgiven som födelseort i stället för det småländska Älghult. Hans kusin **Ylva Andersson**, Ericsson-anställd ingenjör, var den som lyckades hitta rätt födelseort och därmed även uppgifter om **Viktors** syskon, och därigenom nådde fram till och tog kontakt med **Viktors** systerson **Ragnar Holte**. Detta har lett till intressant och givande utbyte av information mellan henne och **Ragnar**, som senare även sammanträffat med far och son **Astor** och **Bengt Baldesten** och utväxlat många E-mail med den sistnämnde. För att få fram kompletta uppgifter om **Viktors** efterkommande i Sverige har **Ragnar** även haft telefonkontakt med åtskilliga personer från släkttavla 2.

3. Viktor Lundquists franska efterkommande

Viktor tog värvning i Främlingslegionen i mars 1905 och band sig då för tjänstgöring i 5 år. (Om förhistorien och Viktors tidiga år se under 2.) Legionen var ett instrument för kolonialmakten Frankrike att hålla den infödda befolkningen i schack. Viktor har deltagit i en rad stridigheter först i Algeriet, senare i Marocko då han var förlagd i Casablanca. Han drabbades en gång av ett sabelhugg i axeln. När han ryckte ut 1910 var han fortfarande menig soldat. Han tycks i armén ha lärt sig matlagning och bl.a. fungerat som kock åt en fransk general. Detta har fått konsekvenser för hans framtida yrkesverksamhet. Han arbetade sig gradvis upp, först som chefskock på en restaurang där hans blivande maka arbetade som servitris, sedan som barägare och till sist som hotell- och restaurangägare.

Makan **Carmen Lundquist** f. **Cano** och tidigare gift **Benites** var änka och hade två barn, dottern **Elodia** och sonen **Marianno**. Hon var spanjorska men hade arbetat i Gibraltar och där vunnit brittiskt medborgarskap. De nygifta makarna bodde först i Casablanca där sönerna **Victor** och **Émile** föddes. De flyttade senare till Meknès där de drev hotellet och restaurangen ”Chez Victor” (”Hos Victor”; förnamnet hade nu förfranskats genom att k utbyts mot c; men efternamnet behölls oförändrat av honom och hans efterkommande.) Sitt svenska medborgarskap behöll **Viktor** ända till 1932, då han sökte och erhöll franskt medborgarskap.

1928 besökte **Viktor** tillsammans med makan **Carmen** och sönerna **Victor** och **Émile** Sverige. **Viktor** var nu bilägare och tog sig i sin T-Ford hela vägen genom Europa till i första hand Linköping, där modern **Anna Lundquist**, systemen **Wanda** och systemen **Naëmi Holte** med familj var bosatta (se 4). Systerdottern **Birgit Wennersten** var då i 12-årsåldern och har klara minnen av besöket. Det finns ett foto från besöket taget av svågern **Oskar Holte** där de ovan nämnda och dessutom systemsönerna **Gunnar** och **Ragnar Holte** finns med (den sistnämnde bara 1 år gammal). Senare besöktes också bröderna **Georgen** och **Hugo Lundquist** med familjer. För **Viktor** kändes det säkert som en personlig triumf att för mor och syskon kunna visa upp sig som framgångsrik företagare och stadgad familjefar. Han skickade årligen ett julbrev till sin mor, som bl.a. fick underrättelser om och foton av äldste sonen **Viktors** familj, men breven upphörde efter 1939. De ungefär jämnåriga **Birgit** och **Émile** blev under Sverige-besöket vänner och inledde brevväxling på franska som avbröts först när **Émile** blev inkallad till krigstjänstgöring under Andra Världskriget. I sitt sista brev skrev han att fadern hade fått strupcancer och inte väntades överleva. **Émile** bodde då i Paris och fadern hade gjort en bilresa dit med sin T-Ford för att om möjligt få läkarhjälp men fått negativt besked. Genom kriget bröts förbindelserna med Meknès, inget meddelande inkom om **Viktors** död 1940, och ingen reaktion på underrättelsen om hans mors död två år senare. På 1950-talet gjorde **Britta Lundquist** (se 5) en resa till Paris och träffade då **Émile**.

Sonen **Victor (31)** och hans maka **Maria** ägnade sig liksom fadern åt hotellbranschen: de drev bl. a. en tid ett hotell ”Le Français” i en ny stadsdel av Meknès med ökad europeisk invandring. Dessutom trädde **Victor** liksom fadern militärt i den franska kolonialmaktens tjänst men nådde högre i graderna än denne: han blev officer (förmodligen i något slags reservstatus) vid ett av de nordafrikanska förbanden: 7:e Spahi-regementet. Och liksom fadern dog **Victor** tidigt i cancer. Brodern **Émile (32)** hade som sagt flyttat till Paris. Han ville bli skådespelare och deltog en tid i **Mistinguettes** berömda varieté. Han återvände dock senare till Marocko och drev en tid en restaurang i Marrakesch. Han tog på slutet hand om sin mor **Carmen** som aldrig hämtade sig från sorgen över makens död.

När det franska protektoratet över Marocko upphörde flyttade så småningom alla medlemmar av släkten **Lundquist** till Frankrike. **Émile (32)** med familj återvände till Paris men flyttade

sedan till Caen där **Émile** dog, även han i cancer. **Victors (31)** änka **Maria Lundquist** med barn och barnbarn flyttade till Marseille men barnen med familjer spridde sig sedan över landet. F.n. bor **Émile Lundquist (312)** i Marseille, **Suzanne Lundquist (314)** i Nice och **Victor Lundquist (315)** i Gap.

Det är **Bengt Baldestens (2132)** förtjänst att den svenska släktens kontakter med **Viktors** franska släktgren återknutits. När han över internet sökte i den franska motsvarigheten till Eniro efter personer med efternamnet **Lundquist** blev det åtskilliga napp, och till hans häpnad fanns det två nu levande personer med förnamnen **Victor (315)** och **Émile (312)**. Han skrev till båda och fick svar från **Émile**; senare fann han i **Florence Jonas (3141)** en person med vilken han kunde utbyta E-mails på engelska, och den vägen har åtskillig ömsesidig information utväxlats. **Ragnar Holte** skrev ett E-mail på franska till **Émile (312)** vilket ledde till visst fortsatt utbyte av E-mails mellan **Ragnar** och **Émiles** son **Marc Lundquist (3121)**.

Om **Émile Lundquist Sr:s (32)** efterkommande är informationen f.n. mycket ofullständig. Förhoppningsvis blir det i framtiden möjligt att nå kontakt också med den släktgrenen.

4. **Naëmi (Naima) Holtes** efterkommande

Naëmi var ett sött och älskligt barn som modern särskilt litade på. De äldre systrarna hade fått namn efter mormor resp. farmor, men namnet **Naëmi** var hämtat ur Bibeln (ur Ruts bok, i nyare översättningar **Noomi**). Trema-tecknet över e i namnet markerar att a och e inte ska dras samman till diftong utan uttalas åtskilt, med tonvikten på e. Men i praktiken kom dopnamnet inte att användas som tilltalsnamn utan ersättas av det närbesläktade **Naima**, där vokalerna a och i bildar diftong just på det sätt som dopnamnets trema-tecken skulle förhindra. Modern brukade påminna dottern om att **Naëmi** betydde ”Min fröjd”, vilket barnet insåg betydde speciella moraliska förpliktelser. När det blev bråk mellan syskonen behövde **Anna** bara ropa ”Min fröjd!” för att **Naëmi** skulle aktiveras i sin fridsstiftande roll.

Naëmi var den mest studiebegåvade bland barnen, dessutom musikaliskt och konstnärligt begåvad, och när storebror **Georgen** började få inkomster ansåg han att system borde få någon form av utbildning. Nära till hands låg lärarutbildning, eftersom det i Borås fanns ett 1-årigt småskoleseminarium. **Georgen** hjälpte sin syster ekonomiskt och hon gick ut med toppbetyg 1907 ännu inte fyllda 20 år. Hon sökte och fick genast plats i Linköping. Hon bodde där till en början inackorderad och delade senare lägenhet med två kolleger. Men 1914 blev det förlovning och giftermål med folkskolläraren **Oskar Holte (Persson)**. Namnet **Holte** hade **Oskar** tagit sig som en påminnelse om den småländska by Hult där han var född och uppväxt. Han funderade på Hult eller Hulte men stannade för **Holte**. En reminiscens av namnet **Persson** kom dock att ligga i att han i vänkretsen och i makans släkt ofta kallades **Pelle**. Så dock aldrig i den småländska släkten: för syskonbarnen var han alltid ”morbror **Oskar**” men för makans syskonbarn ”farbror **Pelle**”.

Naëmi och **Oskar** som båda saknade varje tidigare anknytning till Linköping blev staden trogna så länge de levde. Linköpings lärarkår var i början inte större än att ”alla kände alla”, och det var mycket vanligt att lärare gifte sig med varandra. De flesta av **Naëmis** och **Oskars** umgängesvännar bestod av sådana par. Även en rad gemensamma aktiviteter förekom: sångkör där båda var med, utflykter och åtminstone en gång årligen en fest med teater, sketcher, sång m.m., till glädje också för lärarnas familjer och barn.

I början var det 7-årig folkskola med ett 8:e års fortsättningskola som gällde. **Naëmi** som var småskollärarinna undervisade barnen under deras två första skolår (i blandade klasser),

därefter tog folkskollärare som **Oskar** vid från 3:e klass och uppåt (enbart pojkklasser, flickklasser undervisades av kvinnliga lärare). Men så småningom fick **Oskar** administrativa uppgifter inom skolväsendet i Linköping. Först blev han i december 1940 vikarie på folkskoleinspektörstjänsten under inspektör **Zachrissons** sjukdom. När denne dog blev han t.f. inspektör. Stadsfullmäktige beslutade sedan att ersätta inspektörstjänsten med en tjänst som distriktsöverlärare. Till denna tjänst blev **Oskar** utnämnd 1943 men återfick 1952 titeln (kommunal) folkskoleinspektör (motsvarande skoldirektör idag). Som skolchef i Linköping gjorde **Oskar** stora insatser i både det inre och yttre arbetet. Från 1950 infördes försöksverksamhet med 9-årig enhetsskola. Fyra nya skolor byggdes under hans ledning. 1950—1957 var han ledamot av den kommitté som förberedde införandet av grundskolan. Han gick i pension i och med utgången av 1955.

Naëmi fortsatte i Linköping den pianoutbildning hon påbörjat under faster **Georgina** och blev en mycket god pianist. Hon deltog i Domkyrkokören, där hon sjöng första sopran och ibland också solo. Själv kom hon att leda ett flertal körer: lärarinnekören, barnkörer, husmodersföreningen, diakonikretsen, Inner Wheel. Med sina egna barn sjöng och spelade hon barnvisor, julsånger m.m. Teckning och målning hörde också till hennes talanger. Ett skissblock hade hon alltid till hands, då det oftast gällde att fästa ett vackert natursceneri eller ett pittoreskt gammalt hus på papperet. Det senare har visat sig ha visst kulturhistoriskt värde, då många av byggnaderna nu är rivna. Många fina små akvareller med naturmotiv finns bevarade. På äldre dagar ägnade hon sig även åt porslinsmålning.

Mellan 1916 och 1927 föddes de 3 barnen **Birgit**, **Gunnar** och **Ragnar**, alla studiebegåvade. Det blev självklart att de efter folkskolans 4:e klass skulle gå över till realskola, för **Birgits** del kommunal flickskola, för att sedan fortsätta med gymnasium och studentexamen vid Linköpings högre allmänna läroverk. En fördel med att ha lärare som föräldrar var att det blev lång sommarledighet för gemensam samvaro på landet (dock för **Oskars** del kraftigt reducerad sedan han blivit skolchef). I varje fall fr.o.m 1930 var det självklart att denna sommarsamvaro skulle tillbringas i **Oskars** födelsebygd i Småland.

Odensjösläkten och släktgården Slätthem. **Oskar Holte (Persson)** var av småländsk bondesläkt både på fädernet och mödernet. Han var uppvuxen på en gård i byn Hult i Odensjö socken som ligger SV om sjön Bolmen. Fadern hette **Johan Peter Persson**, 1849—1910, och modern **Johanna Eriksdotter Persson**, 1854—1946. Bådas härstamning kan följas flera generationer tillbaka inom socknarna Odensjö och Vrå. Släkthistorien har utforskats av **Birgit Wennersten (41)** som bl.a. upprättat handskrivna släkttavlor. **Johan Peter Persson** var allmänt aktad i bygden och fick en rad förtroendeuppdrag, av vilka det förnämsta var att bli vald till riksdagsman för Sunnerbo västra valkrets, representerande Lantmannapartiet som snart sagt alla i bygden röstade på. Makarna fick 8 barn, men 3 av dem dog unga. 1897 gick äldste sonen **Albin**, 1878—1897, och dottern **Emma**, 1888—1897, bort i difteri. Det blev då bestämt att näst äldste sonen **Frans**, 1880—1908, var den som skulle ta över gården, och med tanke på detta såg fadern till att de yngre sönerna fick utbildning för att stå rustade att söka sig ut i yrkeslivet. **Karl**, 1885—1954, fick utbildning vid lantmannaskolor och **Oskar** vid folkskoleseminariet i Göteborg. Men när även **Frans** rycktes bort 1908 och strax därefter fadern **Johan Peter** själv 1910 ville änkan **Johanna** inte bo kvar på gården där hon upplevt så många sorger, **Karl** hade andra framtidsplaner och **Oskar** var redan i slutet av sin seminarieutbildning. Alltså såldes gården till vilken en betydande areal skog hörde. **Johanna** köpte en tomt centralt i kyrkbyn och lät bygga ett hus med 3 rum, kök och veranda i nedervåningen och 2 vindsrum. En kombinerad förrådsbyggnad, ladugård (för ko och gris) och hönshus flyttades med från tomten i Hult. Till denna gård som gavs namnet Slätthem

flyttade mor **Johanna** med döttrarna **Hulda**, 1882—1945, **Ida**, 1888—1966, och **Emma** (med samma namn som den döda systemen), 1897—1947. De yngre döttrarna gifte sig snart, men **Hulda** förblev ogift hemmadotter. Även sonen **Karl**, som likaledes förblev ogift, flyttade så småningom hem efter att ha misslyckats med en rad projekt och förlorat sina ärvda pengar (det var ju tider av ekonomisk depression). Han kom att under många år driva en lanthandel i Odensjö i ett hus uppfört i ena hörnan av Slätthems tomt, även detta en mestadels förlustbringande verksamhet. Nu drogs även moderns och storasystemens pengar in i förlustkarusellen.

Efter önskemål av **Oskar** byggdes Slätthem 1930 till med en flygel i 2 plan och en ny glasveranda i övervåningen. Hela övervåningen, med 3 rum och kök och diverse extra sovutrymmen, blev i fortsättningen sommarbostad åt familjen **Holte**. Alla de tre barnen har glada minnen därifrån. Det blev sköna bad i sjön Bolmen, och motorbåtsutflykter. Det blev också en del umgänge med kusinerna på faderns sida. **Oskars** syster **Emma**, gift med **Valdemar Persson**, hade 3 döttrar och 2 söner vilka ofta kom och hälsade på. De bodde på en gård c:a 6 km bort, men familjen flyttade senare till Halmstad. Systemen **Ida** gifte sig med lantbrukare **Nils Jönsson**, och de hade en gård i själva kyrkbyn. De fick 3 döttrar och 1 son. Sonen **Gunnar**, 1933, gift med **GullBritt**, och yngsta dottern **Gulli**, 1935, gift med **Sten Pettersson**, har förblivit Odensjö trogna liksom **Gunnars** 3 döttrar **Anette**, **Eva** och **Lena** med familjer (även **Gulli** har 3 döttrar). **Naëmis** lillebror **Hugo** som var mycket fäst vid sin syster hyrde under en följd av år en sommarbostad i närheten för sig och sin familj. En varje sommar återkommande gäst var **Naëmis** ungdomsvän **Ester** med make **Nils Wennersten** och deras barn (från Höör). Rätt vad det var började en romans att spira mellan **Birgit** och deras son **Gösta Wennersten** som också blev hennes make.

Allt eftersom de tre barnen **Holte** växte upp och bildade familjer blev övervåningen på Slätthem helt otillräcklig som sommarbostad. Vid arvskiftet efter mor **Johanna** 1946 var boets så gott som enda tillgångar själva gården med dess 3 byggnader och inventarier. **Oskar** löste då ut alla syskonen och blev ensam ägare till gården men lät brodern **Karl** disponera halva nedervåningen så länge han levde. Senare såldes enligt önskemål av dottern **Birgit** och hennes make en del av tomtens till dem. Affärsbyggnaden flyttades och byggdes om till sommarbostad kallad Slättstugan. Nu hade Slätthem med Slättstugan blivit en veritabel släktgård för familjerna **Holte** och **Wennersten**. **Wennerstens** ägde Slättstugan, **Gunnar** och **Ragnar** med familjer turades om att disponera Slätthem, där föräldrarna (och efter 1960 **Naëmi** ensam) nöjde sig med halva nedervåningen. Men 1972 löste **Ragnars** fru **Sonja** ut sina 4 syskon från en gemensamt ärvd sommarstugetomt i Löderups strandbad och lät där uppföra ett nytt sommarhus. Vid arvskiftet efter **Naëmi** 1980 avstod **Ragnar** därför sin del i Slätthem. Från 2004, då **Birgit Wennersten** beslöt avveckla allt ägarskap i släktgården (**Gunnar Holte** hade dött redan 1984) är **Jan Holte** ensam ägare till Slätthem och **Mats Wennersten** ensam ägare till Slättstugan.

Naëmi var mycket intresserad av sin släkt både på faderns och moderns sida. Som ovan nämnts beställdes på 1950-talet en antavla över **Ernst Lundquists** härstamning. Likaså på 1950-talet (när hon var pensionär och hade gott om tid) samlade hon och brodern **Hugo** (se 5) ett släktmöte i Stockholm dit alla grenar av släkten **Zeitz** inbjöds. Då gjordes också anteckningar som förde utvecklingen inom de olika släktgrenarna up-to-date. Detta har bildat en mycket värdefull utgångspunkt när **Ragnar Holte** 2006 beslöt att upprätta släkttavlor med inriktning på en av dessa släktgrenar, den **Zeitz-Lundquistska** som växt ut betydligt under de senaste 50 åren och i vilken en ”kvist”, **Viktors** svenska, då var okänd för den övriga släkten. Det kan nämnas att **Naëmi** uppehöll kontakt även med släktingar på mormoderns sida

tillhöriga familjen **Baermann**, bosatta i Berlin, och skickade matpaket till dem under Andra världskriget och första tiden därefter.

Birgit Wennerstens familj. Dottern **Birgit** gick i föräldrarnas fotspår och utbildade sig till lärarinna vid folkskoleseminariet i Stockholm. Hon gifte sig med **Gösta Wennersten** strax efter avslutad utbildning. Hon fick sin första tjänst i Järna. **Gösta** var först tulltjänsteman (kammarskrivare), men hans begåvning uppmärksammades och han kom att få viktiga uppdrag inom Handelsdepartementet gällande Sveriges internationella handel och fick titeln kommerseråd. Familjen var bosatt i Stockholm, först i Johanneshov, sedan i Farsta. Mot slutet av 1950-talet visade **Gösta** tydliga tecken på överansträngning, och några år senare drabbades han av en hjärnhinneinflammation som avsevärt satte ner hans krafter. **Birgit** lämnade då sin lärartjänst för att stödja sin allt sjukligare make. När **Gösta** slutligen gick i tidig pension flyttade makarna söderut med tanken att huvudsakligen bo i Slättstugan i Odensjö, men de skaffade sig också en liten lägenhet i Halmstad för främst vintermånaderna. I Odensjö har **Birgit** lagt ner ett omfattande arbete på att studera bygdens historia, även men ingalunda enbart den egna släktens. Som änka har hon i Halmstad flyttat till ett komfortabelt privat äldreboende. Hon är mycket engagerad i bokcirkel och bridgeklubb. 2006 firade hon sin 90-årsdag. Det bör noteras att sedan **Gurli Eklund (14)** avled 2007 är **Birgit Wennersten** och brodern **Ragnar Holte** de enda av **Ernst** och **Anna Lundquists** barnbarn som fortfarande är i livet.

Birgits och Göstas 3 barn bor alla kvar i Stockholm. **Kerstins** make var **Tomislav (Tomas) Dominkovic**, tandläkare med jugoslavisk (kroatisk) börd. Döttrarna **Nina** och **Anna** har sköna barndomsminnen från sommarbesök hos farföräldrarna vid Adriatiska havet. Men **Tomas** drabbades av leukemi och dog relativt ung. **Kerstin** själv har varit specialpedagog (skriv- och läsinlärning) vid Lärarhögskolan i Stockholm, och hon har också i egen affär köpt och sålt gamla 50-talssaker. Dottern **Nina** har socialvetenskaplig utbildning och har tjänst inom Kommunförbundet. Maken **David Strömberg** har doktorsexamen i nationalekonomi och lärartjänst vid Tekniska Högskolan i Stockholm. De har en liten dotter. **Kerstins** andra dotter **Anna** arbetar vid Länsstyrelsen i Stockholm.

Mats Wennersten har arbetat inom databranschen. Med sin första fru **Viviann** fick han 2 barn. Sonen **Fredrik** är teknolog och arbetar inom ett el-företag med frågor om S-märkning som specialitet. Maken **Angelica** är forskollärare. **Mats** dotter **Annika** har ekonomisk utbildning och arbetar inom IBM. Maken **Håkan Behrnerts** är egen företagare som datakonsult. De har 2 barn.

Anders Wennersten har akademisk utbildning på dataområdet, och maken **Janet** har doktorstitel i teoretisk fysik från Australien, där hon är född och uppvuxen. Båda har arbetat inom Ericsson-koncernen; Janet så fortfarande medan Anders som innehåft en chefstjänst där nyligen gått i pension. De har 2 barn, **Ida** och **Per** som båda är på väg att bli civilingenjörer på dataområdet.

Gunnar Holtes familj. **Gunnar** var naturvetenskapligt begåvad och disputerade vid Uppsala universitet på en avhandling inom kärnfysik. Han fick anställning vid AB Atomenergi och blev så småningom professor och chef för forskningsavdelningen vid atomreaktorn i Studsvik utanför Nyköping. Han deltog regelbundet i internationella överläggningar om atomenergi. Det blev en stor arbetsbörda, och han rycktes bort i en hjärtinfarkt ännu inte fyllda 65 år.

Med sin första fru **Inga** fick **Gunnar Holte** 2 söner. **Göran Holte** är både tekniskt och

humanistiskt begåvad och utbildad: civilingenjör (teknisk fysik) och akademiska betyg i ryska, franska och tyska. **Göran** har huvudsakligen arbetat med marknadsföring för svensk exportindustri, bl.a. ASEA (ABB), Boliden och Pharos. F.n. är han VD för Westberga Industri AB i Stockholm. Med tidigare make **Annika** fick han sonen **Magnus Holte** som är musiker.

Jan Holte är medicine doktor vid Uppsala universitet och arbetar som gynekolog. Han driver i Uppsala tillsammans med några kolleger ett privat vårdföretag som specialiserat sig på metoder för att lösa barnlöshetens problem. Make **Annhild** som är sjuksköterska arbetar inom företaget. **Jan** är även delägare i ett liknande företag i Italien. Makarna har 4 barn: 2 pojkar och 2 flickor.

Ragnar Holtes familj. Liksom sin bror studerade **Ragnar** vid Uppsala universitet men är till skillnad från denne främst humanistiskt begåvad. Han valde teologin och skrev en doktorsavhandling om kyrkofadern Augustinus diskussion med antika filosofer om människans livsmål. Senare har han behandlat en rad aktuella teman inom fältet etik—livsåskådning—religion. Han var professor i etik vid teologiska fakulteten i Uppsala 1966—92. Ett specialintresse är gregoriansk sång, han har svarat för flera utgåvor av sådan sång anpassad till svensk text. Make **Sonja** utbildade sig till diakonissa och socionom, och hennes längsta anställning var inom Uppsala kommuns socialförvaltning, först som socialsekreterare, mot slutet som planerare. Hon har även varit doktorand i statistik. Som pensionärer är makarna bosatta i Lund (vinterhalvåret) och Löderups strandbad (sommarhalvåret). Deras barn är bosatta och verksamma i Stockholm.

Ragnar och **Sonja Holte** fick 3 barn, men yngste sonen **Lars** drabbades av leukemi och avled ännu inte 15 år fyllda. Äldste sonen **Sven Holte**, civilingenjör, arbetar inom radarbranschen och är teknikexpert hos ett företag nära lierat med SAAB. Dottern **Anna Holte-Rost**, civilingenjör, har mest arbetat inom telecombranschen och har f.n. en cheftjänst hos Ericsson. Med sin tidigare make **Magnus Rost** har hon 2 döttrar: **Miranda** och **Josefine**.

5. Hugo Lundquists efterkommande

Hugo var ett livligt skojfriskt barn med sinne för practical jokes (så även i vuxen ålder). Kanske inspirerad av systrarna **Wanda** och **Hedvig** som var modister kom han att arbeta inom damhattsbranschen. Han var under många år distriktschef för Lindbergs strå- och filthattfabrik i Örebro. Varje vår och höst reste han runt i landet och visade för återförsäljare upp företagets hattkollektioner. I Linköping blev det då tillfälle till korta visiter hos modern och hos system **Naëmi** med familj. När han på äldre dagar behövde ta det litet lugnare flyttade han till Malmö som lagerchef på samma företag.

Hugo gifte sig med Norrköpingsflickan **Elisabeth**. De fick 4 barn: 2 söner och 2 döttrar. Äldsta dottern **Britta Lundquist** blev fil.mag. och fick tjänst som läroverksadjunkt i sin hemstad Örebro. Hon förblev hela livet ogift.

Äldste sonen **Bengt Lundquist** skaffade sig ekonomisk utbildning och var under många år sjukhusdirektör vid Lasarettet i Lund. Med sin första fru **Maja** fick han 2 söner och 1 dotter. Äldste sonen **Bengt Göran Lundquist** fick med sin första fru **Gun** sonen **Peter**. Den yngre sonen **Anders Lundquist** fick med sin sambo **Barbro Källquist** dottern **Kajsa Källquist** som i sin tur har en dotter **Matilda**. Ingen av **Bengt Lundquists** söner är idag i livet. **Bengts** dotter **Birgitta Lundquist** arbetar som sjuksköterska i Lund. Med sin tidigare make **Krister Jonsson** fick hon 2 barn: sonen **Tobias Barnell** och dottern **Anna Huckins**. **Tobias** har med sin maka **Liz Barnell** dottern **Emma Barnell**.

Hugos dotter Margit Ajaxon arbetade som ålderdomshemsföreståndare i Örebro. Med maken **Olle Ajaxon** fick hon dottern **Britt-Marie**, gift med **Mats Olof Lindh**.

Hugos yngste son **Ernst Lundquist** och hans maka **Ulla** var lärarkolleger i Vara, där **Ernst** småningom blev rektor. De fick 2 barn: sonen **Lennart** och dottern **Karin**. **Lennart** arbetar som taxichaufför och har med sin maka **Ann-Marie** 2 döttrar: **Helena** och **Charlotta**. **Karin Angbo**, bosatt i Göteborg, arbetar som lärare. Med maken **Sören Angbo**, polis, har hon 2 barn: **Malin** och **Patrik**.
